

Goeden Morgen, vrienden,

Wij zullen dan deze eerste ochtend gaan gebruiken voor een beschouwing van wat oude waarheden; en ik wil mij voor deze maal speciaal wenden tot de waarheden, die in het Inca-rijk ook waren doorgedrongen. Het is uit ongeveer 1200 of 1300 na Christus geboorte en de uitspraken, waarover wij zullen filosoferen zijn van c.q. worden toegeschreven aan het orakel van Simak. In de eerste plaats is het misschien goed, dat ik U vertel, dat het orakel van Simak oorspronkelijk niet in het Inca-Rijk behoorde, maar in Peru. Het is later ook door de Inca's geaccepteerd.

Maar het was een zeer eigenaardig iets. Men geloofde n.l. in dat land aan één grote God, die men echter niet in tempels vereerde en die men ook niet benaderde door offers. Daarnaast kende men de zee, waaraan geofferd werd, kende men verschillende figuren als de God b.v., die ook in tempels door offers vereerd werden. Daarnaast geloefde men, dat er een geest van het land was, en ook deze sprak door het stenen beeld, dat antwoordde: "Simak", of wel, "Hij, die spreekt".

Nu zijn er natuurlijk zeer veel orakelspreuken, die voor de vorsten bedoeld waren en zich hoofdzakelijk bezighouden met de handel, de oorlog, de landbouw, kortom alle problemen die nu eenmaal des vorsten zijn. Daarnaast echter werd er twee keer in het jaar een plechtigheid gehouden, waarbij één van de hoogtepunten was; een samenspraak tussen een hogepriester en het beeld. Deze bijeenkomsten waren alleen voor de priesters toegankelijk en U zult begrijpen, dat hetgeen daar besproken werd vaak op een geheel ander peil stond.

Nu is er één geweest, een hogepriester, t. w. Anquarix, en deze was zelf een filosoof. Vandaar dat de tweespraak tussen hem en het orakel voor ons, ook thans, nog buitengewoon interessant is. Zo werd er dan tot het beeld gesproken - (ik vertaal die dingen wat verkort) -
x "Gij, die geest zijt en het leven dezer aarde kent, zeg mij, wat is het leven der mensen",
en het antwoord is treffend genoeg: "Het leven der mensen is leed door onbegrip", angst om onvermogen en haat door gebrek aan inzicht"
xx "Wanneer gij slechts deze dingen noemt, zo zeg mij, wat is de vreugde?"

- "De vreugde is niet een eigenschap der mensen. Want de vreugde is het één zijn met méér, dan jezelf bent".
En met deze spreuk kunnen wij dan gemakkelijk onze beschouwing beginnen.

Een mens zoekt altijd in zijn wereld vreugde en vrede. Nu worden wij toch steeds weer door twijfels gekweld. Wij worden gejaagd door angsten, begeerten, die uiteindelijk ook weer angst zijn, kortom, zolang wij mens zijn, voelen wij altijd in het leven de invloed van het lijden zwaarder dan die van de vreugde. Wanneer wij dat willen gaan zien i.v.m. de grotere waarheid, dan valt ons dus op, dat wij niet weten. Wij weten niet wat de waarheid is. Wij begrijpen de waarheid niet en daardoor lijden wij.

Het leven van een mens behoort niet een leven te zijn, zoals dit door het orakel werd omschreven. De mens heeft verschillende dingen nodig om hierdoor tot bewustwording te komen. En zoals ook later de Meesters wel gesproken hebben, zo spreekt dan ook dit orakel gedurende een debat - in een verder gelegen periode- (in een zeer eerbiedig debat overigens), wanneer

wanneer gevraagd wordt: "Wat is dan de weg tot de vreugde"?

Dan krijgt die hogepriester tot antwoord:

"Allereerst inzicht. Want hij, die zijn leven en zichzelf niet begrijpt, zal zichzelf steeds weer veroordelen tot handelingen, die hemzelf bedreigen.

In de tweede plaats: begrip van werkelijk waarden. Wie de waarde der wereld begrijpt, begeert niet. Wie niet begeert, is vrij van alle drijfveren, die hem doen zondigen tegen zijn eigen wezen. De derde behoefte van de mens is: Bewustzijn. Hij moet weten, waarom hij is en wat hij is en dat vindt hij in zichzelf, zowel als in alle elementen. Heeft hij dat antwoord gevonden, dan moet hij leren alles lief te hebben, omdat hij in de liefde voor al het Zijnde zichzelf kan vergeten en in deze vergetelheid het geluk vindt, dat hij zoekt".

In deze beschouwing zijn de punten neergelegd, die wij telkenmale weer zullen ontmoeten. We zullen ze ontmoeten in alle werelddelen, bij alle profeten; wij zullen ze terugvinden in de een of andere vorm, in elke sfeer, in elke tijd.

Inzicht moet een mens hebben. Waarom?

Wanneer wij niet begrijpen, wat het leven is, wanneer we onszelf laten jagen door angsten, juist omdat wij niet weten, waarheen ons leven voert, dan zullen wij nooit vrede vinden. En wat meer is: we zullen nooit onszelf vrij kunnen maken van een wereld, die door haar sterke binding aan de stof ons weliswaar ervaring geeft, maar os ook de waarheid verhult.

Het inzicht, dat een mens moet hebben, is in de eerste plaats een inzicht in eigen wezen. Een mens moet begrijpen, dat hij slechts de ruitser is, die het lastdier "Lichaam" berijdt. En als een goed ruitser moet hij weten, wanneer hij zijn paard de teugel moet geven en wanneer hij het met sterke hand moet bedwingen. Hij moet weten, dat hijzelf blijft voortbestaan, wat er ook gebeurt. Dit is het eerste inzicht, dat noodzakelijk is.

Let wel, er zit in deze leer geen ontkenning van mogelijkheden en waarden. Deze zullen we ook nooit in directe vorm vinden. Want de mens heeft zijn rechten. Maar hij moet begrijpen waarom. En hij moet, wanneer hij dat wil, een grens kunnen stellen aan al datgeen wat stoffelijk is.

Daarnaast moet de mens weten, waarheen hij streeft, zelfs wanneer dat doel waan is. Je moet voldoende inzicht hebben in jezelf om te weten, wat het doel is, waarheen je gaat. Want iedereen heeft een doel in het leven. Dat geldt voor de geest in de sfeer (tot de andere aanwezigen hier), als voor de mens in de stof.

Je moet weten, waar je heengaat. Dat is zo belangrijk, dat wij alle andere punten daarbij achter kunnen stellen. Want de meeste mensen dolen en dwalen, doordat ze niet begrijpen, waarheen ze streven. Doordat ze zich een doel stellen, zonder te weten, waarom het voor hen belangrijk is. Degeen, die om uiterlijke redenen een doel kiest, geestelijk of stoffelijk, zal altijd bedrogen uitkomen. Zal altijd weer lijden, zal altijd weer overrompeld worden door het leven zelf.

Dan punt twee is ook al belangrijk: begeerteloos zijn, zonder begeren.

Is het begeren, wanneer wij een maaltijd gebruiken? Neen, dat is normaal. Maar wanneer wij, verzadigd zijnde, meer vragen om derwille van de streling der smaak, wanneer wij meer vragen, omdat wij daardoor meer kunnen lijken, dan maken wij de grote fout van het begeren.

Een mens liefhebben is niet begeren. Dat is normaal. Maar op het moment, dat je die mens je eigendom wilt noemen; op het moment, dat je méer rechten wilt laten gelden, dan waarvoor je eigenlijk - voor jezelf verantwoord - de verantwoording kunt dragen, dan begin je met het begeren, dat lijden geeft.

Begeerteloos zijn betekent: niet meer begeren, dan het -3

dan het leven zelve geeft. Niet probeeren het leven iets af te dwingen. De mens, die vol begeerten is, worstelt met het leven. Doordat hij met het leven worstelt, haat hij en vreest hij, meent hij steeds weer te kort te komen. De geest, die door begeerten wordt gedreven, wordt gekluisterd aan een sfeer, waarin ze eigenlijk niet meer thuis hoort, en daardoor lijdt ze.

En dan hebben we nodig: een bewustwording, een begrijpen. Niet alleen de bewustwording van onszelf. Die ligt al in het inzicht besloten. Maar we moeten ons bewust zijn van ~~al~~ hetgeen er leeft, van alwat er bestaat in onze wereld en onze sfeer. We moeten ons bewust zijn, dat dit alles met ons zelve ^{ge}paard, harmonisch werkende, één eenheid is. Wij moeten onze plaats willen innemen in de schepping, zooals ze voor ons is ontworpen en gegeven.

En dan pas, als laatste factor, noemt het orakel de liefde. En wat is liefde eigenlijk anders dan volledig één-zijn met. Wanneer wij inzicht hebben in onszelf, wanneer we bewust zijn geworden van de schepping, waarin we leven, wanneer we geleerd hebben het begeeren achter te laten en daar voor in de plaats te stellen: het aanvaarden, dan moeten we nog leren om de wereld lief te hebben. Want anders is er nog geen vreugde. Dan wordt ons leven kaal en ijdel en dood.

Wat geeft het een geest, levend in de hoogste sferen en de meest lichtende kracht, wanneer ze zich niet verheugen kan in het bewustzijn van anderen? Op jezelf ben je zo gauw uitgekeken. Voor jezelf kun je maar zo weinig en zo kleine vreugde vinden. Daarom: de liefde. De liefde, die de eenheid van ons wezen uitbreidt over al het zijnde. Die ons één maakt daarmee en ons daardoor brengt tot eenheid met God.

Er is nog een uitspraak van het zelfde orakel, die ik U vanmorgen wil citeren.

Het is misschien wat vreemd voor U, dat ik juist deze citaten kies voor een bijeenkomst, die wijding moet hebben. Toch is ook deze uitspraak belangrijk.

Er was een vorst. En deze vorst vroeg:

"Wat moet ik doen om een land te hebben, dat rijk en gelukkig is?"

Toen antwoorde het orakel:

"De vorst, die rijk wil zijn, moet zijn volk verrijken, want de rijkdom van een vorst vloeit voort uit de rijkdom van zijn onderdanen. Een vorst die vrede wil kennen, moet zorgen dat zijn onderdanen tevreden zijn. Dan eerst kan hij de volle baten genieten van al hetgeen het zijne is. Een vorst, die gelukkig wil zijn in een welvarend land met lachende onderdanen, die moet er zich van bewust zijn, dat hij dient en niet heerst. Dat hij door zijn pronk en praal het volk dient omdat deze voor het volk noodzakelijk is. En zij moet geen behoefte van eigen wezen zijn.

"Een vorst, die zo handelt, zal een groot krijgsman zijn. Want zijn volk zal zijn als een hand, die hij uitsteekt om zich te verdedigen. Een vorst, die zo regeert, heeft een woning. Want als een muur staat het volk rond hem om hem te beschermen. Een vorst, die zo regeert, zal nooit ongeluk kennen. Want als hij weent, weent het volk met hem en stelt zijn tranen."

Het gaat nog iets verder, maar dit is voldoende. Want zijn wij ook niet - zeker wanneer wij in de stof leven, maar ook nog zo lang we een astraal of mentaal lichaam met ons dragen - eigenlijk vorsten?

Ons rijk, dat is ons lichaam. We hebben net als een vorst zeer veel plichten daar tegenover. En we moeten het op een juiste wijze weten te hanteren. Wat moet een mens dan doen om gelukkig te zijn?

Hij moet weten, dat zijn lichaam alle zorg nodig heeft, omdat hij anders geestelijk niet gelukkig en rustig zal kunnen leven en streven. Hij moet ook zijn lichaam liefhebben, want eerst daardoor zal hij het begrijpen en het op de juiste wijze weten te leiden.

Hij moet rechtvaardig zijn, zeker. Maar voor alles begrijpen, dat de gaven, die de geest heeft, de pronk en de rijkdom van de geest voor een groot gedeelte thans bestaat om derwille van het lichaam.

lichaam. Eerst wanneer een geest zo, als een vorst, staat tegenover het stoffelijk bestaan, dienende de stof, zal de stof hem worden tot een woning, zal al hetgeen de geest vraagt, door de stof worden vervuld.

Eenheid is noodzakelijk. Want zoals de vorst de uiting is van een volk, en gelijktijdig het denkend vermogen van een volk behoort te zijn. zo behoort de geest in het lichaam te zijn diegeen, die de richting aangeeft, maar ook het resultaat a.h.w. van hetgeen hij stoffelijk tot stand heeft gebracht. En daarmee ben ik met mijn citaten klaar en wil ik met een paar woorden nog dit eerste gedeelte van deze eerste bijeenkomst gaan besluiten.

Uit het voorgaande heeft U kunnen leren, dat eenheid, een innige gebondenheid, een noodzakelijkheid is voor werkelijke bewustwording. Geloof mij, dit gaat verder dan gij U voorstelt. Die eenheid moet geestelijk worden uitgebreid, tot zij een contact is, dat door alle sferen heengaat, dat in het "ik" a.h.w. een brandpunt brengt, waarin alle krachten van de kosmos samenvloeien. En dit is mogelijk.

Geen mens behoeft onder te gaan, geen geest behoeft te lijden in duisternis, wanneer hij deze waarheid begrijpt. Zolang wij alleen staan, zolang wij alleen onze weg zoeken en niet de geestelijke band uitbreiden, dan zijn wij overgelaten aan onze eigen gedachten en impressies, aan onze eigen onvolkomenheden, aan onze eigen vreugden. En dan zullen wij veel strijd hebben, dan zal het pad zwaar zijn en moeizaam om te gaan.

Maar op het ogenblik, dat wij ons bevrijden kunnen, op het ogenblik, dat wij kunnen losbreken uit de cocon, waarin wij sluimeren dan is er het gehele Al, dan is de vreugde der engelen de onze, zoals de vreugde der wereld de onze is. Dan lachen we met de bloemen tegen de zon, dan spelen we met de wind over de aarde. Maar ook schrijden we door de gewijde wouden van een Zomerland, of overpeinzen op de eenzame toppen, waar de geest zich voorbereidt op het verlaten der vormenwereld. Dan spelen wij mede in het spel van licht en kleur der hogere sferen en suist in ons iets van de goddelijke stilte, die voorafgaat aan de eenzaamheid, waardoor wij tot God komen.

Al dit leeft in ons, geest en stof, ~~te~~gelijk.

Er is geen grens, behalve de grens, die wij onszelven stellen. En de grens, die wij onszelven stellen, moet de grens zijn, die bepaalt, waar ons eigen streven ophoudt en het doelloze van het leven zou gaan beginnen. Dat is de enige grens. Alle andere grenzen moeten we verbreken, omdat we met de geest kunnen reiken tot het allerhoogste; omdat we in de stof kunnen uitdrukken, dat wat leeft in veel bewuster sferen.

En dat geldt voor de geest al even goed. Een geest, die in het duister leeft en ontvluchten kan aan het voertuig, door eigen voorstellingen misvormd, die kan de lichtende kracht der hoogste sferen brengen tot in het diepste duister, waar de geest vormloos wordt door de ellende van haar wezen. Laten wij dat bedenken.

Eenwording en eenheid is een noodzaak, niet in vorm, maar in bewustzijn. Omdat alleen ons gezamenlijk bewustzijn ons kan leiden tot de kosmische waarden, die we God noemen; tot het ongekende en onkenbare probleem, dat alleen gerealiseerd kan worden door hen, die één zijn met het geschapene. Ziedaar mijn vrienden, een begin voor Uw meditatie en overpeinzingen.

Ik weet, dat er onder U zijn, die verder, veel verder gekomen zijn. En toch beginnen we weer opnieuw. Want wij kunnen nooit de fundamenten te stevig maken. Op een stevig fundament kan men een torenend bouwwerk optrekken; of dit nu is van steen of van gedachten. Een we willen trachten in de loop der tijden met onze gedachten en woorden te stijgen ver boven de wolken. Niet in een trots, die God wil benaderen, maar in een nederige liefde, die zich slechts gelukkig kan voelen in een eenheid met God.

En hiermede zullen we dan het eerste gedeelte voor vandaag besluiten. Een volgend maal zullen we ongetwijfeld reeds een trede hoger kunnen gaan. Intussen wens ik tot dien: een gelukkige tijd met een groeiend bewustzijn. Een prettige Zondag. Goeden morgen.

Goeden morgen, vrienden,

Het is mij een heel groot genoegen, omdat voor Uw kring te mogen gaan spreken.

Ik mag gelukkig een klein beetje, ook wat zwaardere materie met U aansnijden. Maar wanneer U denkt, dat het voor mij beter is om wat aan de lichtere kant te gaan spreken, dan moogt U dat rustig zeggen.

Ik wil vandaag dan graag met U een klein beetje mediteren, filosoferen over de eenvoudige dingen, die voor ons zo belangrijk zijn, als bv. geloof en ook al vertrouwen en hoop.

Wat je ook bent, of je geest bent, of dat je een mens bent, je voelt je altijd weer eenzaam en verlaten, wanneer je niet een zeker vertrouwen hebt in de toekomst, de hoop, dat de dingen beter worden en een geloof, dat er krachten zijn, die je bijstaan.

Of je deze krachten je voorstelt als kleine huisgoden, voorstelt als grote demonen of voorstelt als een ongevormd God is uiteindelijk bijzaak. Het gaat hier niet om de Godheid. Het gaat er eigenlijk om, hoe wij zelf staan in het leven. Een wanneer wij goed en juist in het leven willen staan, dan moeten wij een geloof hebben.

Het klinkt misschien heel eigenaardig, maar wij moeten voor onszelf weten, dat er iets is, waar wij om bijstand kunnen vragen. Wij moeten weten, dat er krachten zijn - ook al zien wij die niet - die ons bijstaan.

Wanneer wij een dergelijk geloof hebben, dan kunnen wij uitroepen met de oude yogi: "Ziet, al is mij verloren. Maar in mijn geloof heb ik zekerheid gevonden, waardoor ik meester ben van het leven en niet de slaaf van het noodlot".

Die gelooft is niet meer onderdaan van alle gebeuren. Hij is vrij en kan zich openbaren in de wereld van geest of van stof, zoals hij wil. En dit is een zeer belangrijk punt, vrienden.

Vrij zijn. Geloof maakt vrij, omdat het U onafhankelijk stelt van Uw eigen onvolkomenheden. Omdat het U onafhankelijk maakt van al hetgeen de wereld doet. Dat is onbelangrijk geworden. In het geloof heeft men een zekerheid gevonden, waardoor men meester is geworden van alle dingen. En in zijn geloof kan men volbrengen, wat men als mens eenvoudig niet zou kunnen doen, wat voor de geest onmogelijk leek.

Om dit echter te kunnen doen, moeten wij niet alleen op God kunnen vertrouwen, Want wanneer wij alleen op God vertrouwen, dan komen wij tot een houding, waarin wij gaan zeggen: "Ziet, de grote God zal alles voor ons doen en wij blijven hier rustig zitten in de zon, Wanneer er eten moet zijn, komt er eten. Wanneer er kleding moet zijn, dan komt er kleding. Dat doet de grote God".

En dan zijn wij dwazen, omdat wij dan misschien niet voor niets vertrouwen, maar zelve geen deel meer hebben aan het leven.

Er is een vorm van geloof, die een mens maakt tot een slaaf van zijn God, waarbij hij geleefd wordt door onbegrepen krachten en alleen in berusting neerzit en alles aanvaardt. Dit is een onmogelijkheid ja? Dat mag geen mens doen. Men moet zich absoluut realiseren, dat men vertrouwen moet hebben in het eigen wezen. Wij zijn in deze wereld gekomen - wereld van stof, van geest- om zelf onze taak te vervullen. Wanneer wijzelf niet kunnen, dan hebben wij het recht om God te vragen. En dan zal God ons (dat is ons geloof) helpen en dan komt alles in orde. Maar vóór die tijd moeten wij juist zelf geprobeerd hebben.

Wij moeten vertrouwen hebben in onszelve. Wij moeten weten, dat wijzelf persoonlijk in staat zijn om alle dingen te doen. Alle dingen, die nodig zijn, alle dingen, die wij wensen.

Er bestaat voor ons niets, wat wij niet kunnen doen, wanneer wij willen. Kunnen wij het niet doen in de stof, dan kunnen wij het doen in de geest. Is het voor de geest onmogelijk, dan creëren wij een wereld, waarin het wel mogelijk is. Wij kunnen alles. Met dit vertrouwen in onszelf en het geloof aan God, die het ons mogelijk maakt verder te gaan, waar het zelfvertrouwen verliezen, kunnen wij komen tot de grootst mogelijk bereiking.

Dit is toch eenvoudig genoeg, ja? U kunt begrijpen, wat ik bedoel?

Nu bestaan er zeer veel oude leren. Eén daarvan zou ik U willen voorleggen als een bevestiging van hetgeen ik als stelling hier eerst naar voren heb gebracht.

Toen de grote Goden besloten om de wereldzee te karnen, toen waren zij eenzaam en meenden door de schepping de eenzaamheid te kunnen verdrijven. Zij brachten de wereld tot stand, door uit de wereldzee (het reeds geschapenex) hun eigen schepping te creëren.

Echter zij wisten niet, dat zij met het karnen van de wereldzee ook het gif der wereldslang zouden beroeren. En zo stroomde uit de gekarnde wereldzee over de geworden wereld de bitterheid van het noodlot, het lijden.

Er was geen der goden, die dit gif dorst te bestrijden. Zij hadden geen vertrouwen in zichzelf en aarzelend trokken zij zich terug, behalve Indra, de grote en moedige, die- wetend, dat hij zelf onvolkomen was- toch de volkomenheid van Brahman in zich wist en daarom het wereldgif nam. Zo heeft hij het wereldgif tot zich genomen en daardoor kon de wereld leven en bestaan.

Indra zelf draagt de tekenen daarvan. En nog, wanneer men hem voorstelt, is zijn gelaat blauw. Maar ... hij leeft! En hij is de grootste onder de groten.

Zo gaat het ook met ons. Ook wij karnen onze wereldzee. Ook wij trachten te scheppen in onze wereld. Wij vechten, wij denken, wij zoeken, wij streven, wij bouwen ons een woning en een leven op en wij menen daarmee de wereld te kunnen dwingen naar onze hand.

En dan komt ~~het~~ op een ogenblik het lijden op ons af. Want al wat wij scheppen zelf is onvolmaakt. En in deze onvolmaaktheid - dat moet gij, mijne broeders, begrijpen- komt de bitterheid. Want het onvolmaakte moet worden aangevuld tot het volmaakte. En waar het volmaakte niet uit ons geboren is, is het een misvorming van onze eigen schepping in onze ogen.

Zo komt de bitterheid op ons af en de meeste mensen vluchten daar voor. Zij gaan weg. Zij hebben geen vertrouwen in zichzelf en in hun eigen schepping. Zij hebben nog minder vertrouwen in de grote kracht, die daar boven ligt. En zo komt het dan, dat de mens weggaat en in het leven zegt: "Het lijden jaagt mij achterna, hoe hard ik ook vlucht".

Wij moeten durven zijn als de Grote, als Indra, de grote strijder. Wanneer onze schepping onvolmaakt is, wanneer zij baart datgene, wat wij nog niet kunnen beseffen of omvatten in ons eigen denkbeeld, iets waar wij niet op voorbereid zijn, dan moeten wij in staat zijn, om zoals hij, het wereldgif te slikken, om het lijden te dragen, om het tot ons te nemen.

Het zal ons tekenen. Het zal ons zeer zeker maken tot andere wezen tot andere mensen. Eens was Indra een gelijke onder gelijken. Nu is hij Meester. En alle anderen zien tot hem op. Hij is de stamvader geworden van een geslacht van Goden.

Het is een leer, het is mythologie. Maar er zit een waarheid in. Wanneer wij het lijden niet kunnen dragen, wanneer wij onzeker zijn en niet durven op ons nemen, wat het leven ons toewerpt, dan zijn wij klein en machteloos. Dan kunnen wij niet verder gaan. Dan worden wij voortdurend achtervolgd en zeggen wij: "Ziet de wereld, die wij gebaard hebben, is onvruchtbaar", zoals eens de goden zeiden, toen zij zagen, hoe het gif alle vruchtbaarheid wegnam. Maar durven wij lijden op ons te nemen, durven wij het in ons te nemen en het in ons te verwerken, dan zullen wij uit de brandende pijnen van het lijden geboren zien worden het groter bewustzijn.

En dan- Indra nam niet alleen het wereldgif, omdat hij zichzelf wilde handhaven en datgene, wat hij mee had geschapen, wilde doen zijn en voortbestaan. Wantin hem was een medelijden voor de goden en de schepselen. En daarom nam hij; had ze a.h.w. lief. En daarin vond hij dan de grote oplossing van zijn probleem.

Er is sedertdien over deze dingen zeer veel gefilosofeerd en gedacht. En zo heeft eens een Mohammedaans wetgeleerde in een kleine dessa in Java gesproken tot een paar, die de grote Hady gemaakt hadden.

gemaakt hadden, de grote pelgrimstocht naar Mekka.

Zij kwamen terug, trots en verheven, met zich dragend water van de heilige bron, een Koran, speciaal gedrukt daar in de heilige stad, het snoer, dat gewijd was en in aanraking gebracht met de steen van de Kaäba. En zij vonden zichzelf groot en dachten nu geëerd te worden. En zo gingen zij tot hem en zij zeiden hem: "Ziet, Heer, wij zijn teruggekeerd en groot zijn wij in de ogen van ons volk en geheiligd zijn wij door de plicht, die wij vervuld hebben".

En toen lachte deze oude man. En toen zei hij tot hen: "Hebt gijzelf de zee bedwongen? Hebben Uw voeten zelf U gedragen al die weg? Zijt gij het, die de Hadj gemaakt hebt? Zijt gij het, die de grote pelgrimstocht hebt gemaakt? Of zijn het anderen, die U gedragen hebben?"

En toen moesten zij bekennen: "Zij waren gegaan met een boot. En zij hadden zich laten dragen tegen grote prijs door kamelen en ezels, van Medina naar Mekka.

En hij zei tot hen: "Ziet, dan zijn de ware pelgrimsgangers eigenlijk de ezels geweest. Want zij hebben U naar Mekka gebracht. Maar gij, gij verheft U daarop. Waarom hebt gij niet de weg gegaan, zoals de profeet die heeft voorgeschreven?"

Toen zeiden zij: "Maar we zijn toch tot de Kaäba gegaan. Wij zijn toch meegegaan naar het dal en we hebben daar de omloop volbracht"

En toen lachte de heilige weer. Hij zei toe: "Ziet, ge zijt kinderen, die- omdat ze een spel goed gespeeld hebben - denken, dat zij nu volwassen zijn. Want volwassen zijt gij niet.

Want waar is de kracht, die gij hebt medegebracht? Waar is Uw wijsheid? Gij spreekt met Uwe tong grote woorden. En machtig is het geluid van Uw stem. Waardig is de tulband, die gij draagt. Waardig toont gij U en vreemd. Uw hoofddoek - (en hij wees op één daarvan) toont in zijn knopenvouwing hoe trots gij zijt op Uzelve. Maar wat hebt gij voor de wereld gedaan?"

De profeet heeft geleerd, dat alle dingen goed zijn, mits zij van God komen. Gij kunt ze niet beter en niet slechter maken. Maar ik zeg U: "Hoe staat het met het land, met de sawah? Is die bebouwd? En hoe gaat het met de buffel? Is die gezond? En hoe is Uw vrouw? Is zij gelukkig?"

Toen zeiden zij "Maester, deze dingen, die vallen weg bij het grote voordeel van de Hadj. Hierdoor willen wij ingaan in het paradijs.

En toen lachte de oude. Hij lachte heel vriendelijk en stil. Het was een glimlach om zijn lippen. En hij zei hen: "Ziet, het paradijs, dat lijkt U ver weg. Ik leef in een paradijs. Ook ik ben in de jeugd naar Mekka gegaan en ik heb daar geen paradijs gevonden. Maar hier, waar ik zit op de galerij, in dit huis, dat niet het mijne is, daar vind ik werkelijke vrede. En wie vrede heeft, die heeft rijkdom. Wie rijkdom heeft en vrede, heeft een paradijs.

Toen hebben ze gezegd "De oude is een beetje dwaas, Hij is bang, dat onze eer hem minder zal doen zijn in de ogen van het volk". En ze waren dwazer, dan ze wisten.

Want de oude had dit begrepen: Eens was hij trots gekomen, omdat hij, de geleerde, die alle voorschriften kende en alle sura, terugkwam van de heilige stad, in een tijd, dat een pelgrimstocht meer betekende dan voor die anderen. En hij had zichzelf groot en machtig geacht.

Toen waren de pokken gekomen. Zijn vrouw was dood gegaan. En toen was hij dwaas geworden en had vreemde dingen gezegd. Hij had bijna ammok gelopen. Toen hadden ze gezegd: "Ziet, deze denkt, dat hij de Koran kent. Maar hij spreekt wartaal". En ze waren naar de dokter gegaan, de wonderdokter, de doekoen.

En zo had hij geleerd uit bitterheid. Daar, wat hij dacht het zijne te zijn, ja ... een voorrecht, een geluk.. hem genomen werd. En toen zeide hij: "Ziet, ik wil dit alles niet meer hebben. Maar ik heb één ding: Ik weet, dat Allah in de hemel is. En ik weet, dat Mohammed zijn profeet is. Ik weet, dat er een waarheid is, die verder gaat dan alle dingen.

Toen heeft hij zich neergezet en hij heeft gesproken tot ieder, die om raad vroeg.

En hij heeft gewerkt en hij heeft wat gebeden soms. Hij vertrouwde erop, dat hijzelf in staat was om anderen te helpen en het juiste oordeel uit te spreken. Hij vertrouwde erop, dat de Allerhoogste hem bij zou staan, als het nodig was.

Toen sprak men al gauw over wonderen, noemde hem een heilig man. En daarom kon hij niet nalaten er op te wijzen, dat het de ezels zijn, die de pelgrimstocht naar Mekka maken, niet de Hadjmi's.

Dit, mijne vrienden, moet U duidelijk maken, dat het niet de uiterlijke dingen zijn. De uiterlijkheid heeft nergens mee te maken. Wat ge uiterlijk doet of laat is onbelangrijk.

Uiteindelijk, wanneer de kinderen spelen en ze doden een slang, dan noemen ze zich helden. En wanneer een ander veel verdiend heeft en groot feest kan geven, dan vindt hij zichzelf een gelukkig mens. Maar wie heeft vaak het meeste geluk? Degeen, ~~die~~ door wie de slang vernietigd werd? Of degeen die in de avond kan toeschouwen, als de schaduwbeelden het verhaal vertellen, dat al zo vaak verteld is? Die zijn werkelijk gelukkigen.

Het is niet wat je hebt. Het is ook niet, wat je krijgt. Maar het is de wijze, waarop je dat, wat je gegeven wordt, kunt aanvaarden. En dat, wat je gegeven wordt, kun je alleen aanvaarden, wanneer je voor jezelf het gevoel hebt, dat je het móógt aanvaarden.

En hoe kun je iets aanvaarden, wanneer je niet het récht hebt om het te nemen? De wereld geeft veel. En ieder heeft recht te nemen, wat de wereld geeft, wanneer hij eerst de wereld gegeven heeft.

Als je dat doet, dan kun je zo in jezelf vertrouwen, dat je een geluk durft te nemen; dat je gelukkig kunt zijn met de kleine dingen.

Dan weet je ook, dat wanneer er een verplichting komt tegenover de wereld, die je zelf alleen niet zoudt kunnen voldoen, er een kracht is, die je helpt om meer te doen, dan je voor jezelf mogelijk zoudt achten.

En zo had deze oude imam de wereld lief. Hij was eigenlijk niet eens een Javaan. Een Soedanees. Hij woonde in een vreemd land, bij een vreemd volk. Hij was geëerd en men noemde hem heilig. En uiteindelijk vond hijzelf, dat hij maar een gewone man was. Maar hij had één ding, wat anderen niet hadden: vertrouwen in zichzelf, geloof in God en een nuchter inzicht in de waarheid, de werkelijkheid.

Vrienden, wanneer ik weer tot U spreek, dan zal het misschien wel eens voorkomen, dat ik net als deze oude, zeer waardige oude zelfs, wat koud water gooi over Uw gedachten van bereiking en roem. En wanneer gij mij vertelt: "Ik heb een groot inzicht verworven in kosmische waarden" dat ik U zeg: "Hoe zijt ge daartoe gekomen"? En als gij dan zegt: "Door de Orde" of door een boek te lezen", dan zeg ik U: Ziet, dat inzicht ligt in het boek of in de orde, maar niet in U".

Maar gij hebt toch in ieder geval de tocht gemaakt. En het is nu aan U om voor Uzelf de dingen zò te verwerken, dat gij op Uw beurt een ander kunt dragen naar hetzelfde doel. Want eerst datgene, wat men een ander schenken kan, kan men zijn eigendom noemen.

Gij moet het mij niet kwalijk nemen, wanneer ik op mijn wijze probeer U aan te tonen, waar wij falen. Want dat zal één van de dingen zijn, die zeker mijn deel worden in deze groep.

Ik hoop, dat het niet te vaak zal voorkomen. Het is beter om een lovend woord te spreken en een volbrachte taak te aanschouwen, dan met harde woorden iemand aan te sporen, van wie men weet, dat hij de taak slechts ten halve volbrengen kan.

Gij, mijne vrienden, kunt (daar ben ik van overtuigd) komen tot een punt, waar gijzelf anderen kunt brengen tot het inzicht, dat ook wij U trachten te geven. En wanneer gij een ander dat inzicht hebt kunnen geven, dan zijn wij gelijk. Tot die tijd zijn wij de ezels, die de eigenlijke pelgrimstocht maken. Ezels, ook misschien zelfs in Uw Europese zin. Want ook wij blijven vaak bokkig staan, waar wij eigenlijk zonder schromen verder zouden moeten treden. Ook wij zijn vaak dom, waar wij wijs zouden moeten zijn. Maar dat alles verbeterd met de tijd.

Mag ik dan misschien besluiten met de wens, dat - zo wij al ezels zijn - wij hopen, dat gij U snel bij de karavaan zult voegen, opdat wij gezamenlijk als ezels de pelgrimstocht naar Mekka mogen maken? Het Mekka van inzicht? Goeden middag

Goeden middag, vrienden,

Wij zullen dan deze bijeenkomst gaan besluiten met het "Schone Woord". De vorm daarvan behoud ik mijzelve voorlopig. Ik laat echter aan U over om te kiezen, welk onderwerp wij hier zullen behandelen. (Gehoorzaamheid)!

Gehoorzaamheid. Gehoor - zaam. Horen. Wanneer wij gehoorzaam zijn, horen wij op datgeen, wat een ander ons zegt. En dat is belangrijk. Want men kan ook niet willen horen, terwijl de stem duidelijk genoeg spreekt.

Men spreekt ons ongetwijfeld vaak over gehoorzaamheid, zeggende: "Ziet, zo zult ge gaan, dat moet ge doen. Dit is het oordeel, dat ik heb gesproken en zo is de waarheid". Maar degen, die dit opvolgen zonder vragen, zijn niet gehoorzaam. Zij zijn slechts slaafs.

Gehoorzaamheid betekent meer dan alleen maar doen, wat je gezegd wordt. Het betekent veel meer, dan je houden aan de regels, die men zo over het algemeen stelt. Gehoorzaam zijn wil zeggen: luisteren, luisteren naar de kracht, die gezag heeft. En welke kracht, mijne vrienden, heeft gezag in de mens, in de geest, buiten God?

Wanneer wij werkelijk gehoorzaam zijn, dan horen wij op de stem Gods, die in ons leeft. Dan laten wij onszelf dragen door de kracht, die voortdurend in ons een wijsheid, een waarheid openbaart, waarvan wij onszelf niet bewust zijn. Dan zijn wij werkelijk gehoorzaam. Dan houden wij ons niet aan wetten en regels, zoals de mensen die stellen. Dan laten wij ons niet verblinden en verdwazen door de geboden, die geopenbaard zijn hier of daar. Dan vragen wij in onszelf: "Wat is de wet, die mij gesteld wordt, God?" Wanneer God dan antwoord geeft, dan doen wij het ook.

In de gehoorzaamheid zitten twee elementen verborgen. Het eerste is: Toehoren, het luisteren, het aanvaarden. In de tweede plaats: het volvoeren.

Voor ons allen zijn er grote waarheden en wijsheden geopenbaard. Wij allen voelen steeds meer in onszelve het kosmisch geheel werken. Wij zijn ons er steeds meer van bewust, dat wij een taak hebben, dat wij een verplichting hebben tegenover de mensen, tegenover God. Wij begrijpen steeds beter, dat wij niet alléén leven, maar dat er in ons krachten zijn, die ons helpen, die ons voortdrijven zelfs.

Wanneer wij dat begrijpen, dan moeten wij natuurlijk leren naar die krachten te luisteren. Want - mens zowel als geest - aan ons is de daad. Wij zijn het, die de daad stellen, wij zijn het, die volvoeren.

Wanneer God tot ons zegt: "Zoek de waarheid ten koste van alles", dan moeten we die waarheid ten koste van alles zoeken, en ons niet er maar van af maken door te zeggen: "Ja maar, men zegt, dat dit niet mag en dat niet mag, dus daar blijf ik van af". Dan is er geen grens, dan is dat de OPDRACHT. Maar alleen: wanneer we deze horen in onszelf.

Wanneer wij in onszelf weten, dat het onze taak is om de mensheid te dienen, dan zal het lichaam vaak zeggen: "Ja, maar, nu is het daar toch geen tijd voor". Of onze geest zal zeggen: "Nu is het de tijd voor ontspanning". Dan luisteren we in onszelve. En staat daar "Dien de mens", dan dienen wij die mens, ten koste van alles. Dat is gehoorzaamheid.

Gehoorzaam, omdat wij het EENS zijn met het bevel, omdat wij het accepteren. Niet altijd, omdat wij het begrijpen. Maar om de doodeenvoudige reden, omdat we weten, dat dit komt uit een hoogte, uit een lichtende kracht, die voor ons al**bepalend** is, waar wij onszelf de mindere daarvan erkennen. Dan accepteren wij. Dat aanvaarden wij. En eerder niet.

Wanneer een vreemde tot U komt en U zegt: "U moet morgen tien kilometer gaan lopen", dan lacht U eens wat en dan zegt U, "Wat heeft hij er mee te maken?" Die vent is gek".

Maar op het moment, dat Uw leermeester komt en tot U zegt: "Van nu af aan zult ge elke dag tien kilometer lopen", dan zegt ge: "Kijk, mijn meester weet, wat goed voor me is". En dan zult ge het ook volbrengen, zelfs wanneer Uw voeten zeggen, dat een kilometer al te veel is.

Zelfs wanneer Uw krachten U dreigen te begeven, dan zult gij gehoorzamen, omdat gij weet dat dit voor U noodzakelijk is. en geboren wordt uit een wijsheid, groter dan de Uwe.

Degeen, die ~~tot~~ op deze wijze tot een aanvaardenkomt van hetgeen IN hem geopenbaard is, leert de ware zin der gehoorzaamheid kennen

Wanneer U iets gezegd wordt en ge aanvaard iemand als wijzer of beter dan Uzelf, dan hebt ge dat te accepteren. Ge moogt erover nadenken, ge moogt U afvragen : waarom? Maar wanneer ge eenmaal gezegd hebt: "Dit is autoriteit; dit erken ik geestelijk of stoffelijk als boven mij staande", dan hebt ge het te volbrengen en daarna kunt ge vragen.

Echter is er niets buiten U, dat meer gezag heeft dan de stem, die in U woont. In U woont de goddelijke stem. En wanneer deze stem spreekt, dan moet elk ander bevel daarvoor wijken. Dat is het DIT, wat U beveelt en anders niet. Dan is het DIT, wat gij in daden om zult zetten en al het andere is U onverschillig.

Denk niet, dat gehoorzaamheid betekent: een volledige onderwerping. Gehoorzaamheid is niet U overgeven aan het gezag van een Nader zonder meer. Het moet betekenen: een innerlijk aanvaarden. Een wanneer men U iets beveelt, dat gij niet aanvaarden kunt, dan zou het een grote ONgehoorzaamheid zijn om te gehoorzamen aan dat bevel.

Wanneer men U zegt: "doodt deze mens" en in U leeft een gedachte die zegt: "ik mag niet doden", dan zijt ge gehoorzaam, wanneer ge niet doodt, ondanks het bevel.

Er bestaan termen als "Bevel is een bevel". I.a.w. "dan ben ik niet verantwoordelijk". Wanneer ik gehoorzaam, dan draagt een ander de verantwoording". En dit is de grote fout, die men maakt.

Wanneer ge gehoorzaamt aan een Nader, dan zijt gij het nog steeds die de daad stelt; gij, die het volbrengt. Dus ook gij, die daarvoor verantwoordelijk gesteld kunt worden van begin tot het einde.

Het zou gemakkelijk zijn, wanneer je door eenvoudig te gehoorzamen aan de stem van een geest of de stem van een mens, of misschien zelfs aan de dode letter van een boek, zoudt komen tot een wijze van leven, waarbij niets meer, maar dan ook niets meer, op jouw rekening komt. Maar zo is het niet.

Ge zijt een wezen met inzicht, bewustzijn. Ge hebt Uw eigen gedachten. Ge hebt Uw eigen streven, ge zoekt Uw eigen weg. In U is er een kracht, die U zegt, dat dit goed is. En wanneer dat niet het geval is, dan zijt ge een dwaas, wanneer ge die daden verder volbringt.

Maar zegt iets, dat het goed is, dat het zo moet en zijt ge er innerlijk van overtuigd, dat dit waarheid is en wijsheid, dan hebt ge te gehoorzamen. Want de gevolgen, die voor Uw rekening zijn, zullen dan goed zijn.

Dat is het probleem van gehoorzaamheid. Het is aanvaarden en onderceigen verantwoordang tot uitvoer brengen datgene, wat het Hogere, het Grotere, dat als zodanig erkend wordt, U oplegt. Niet oplegt in een dwingende vorm van "het kan niet anders", maar in de vorm van: "ziet, dit is mijn wens". Er is altijd een keuze.

Ik zeide zo even: Wanneer men U zegt, "doodt die mens", dan zult ge dat niet doen. En wanneer men U zegt "doodt die mens, of ik dood U", dan staat ge nóg voor de keuze. Wanneer Uw wezen zegt: "ik mag die mens niet doden, dan doodt ge die mens niet, ongeacht de consequenties voor Uzelve. Dat is gehoorzaamheid in de ware zin des woords.

Men zegt: "Kinderen moeten gehoorzaam zijn". Zeker, een kind moet wijsheid kunnen appreciëren. Zolang de grote mens inderdaad voor dat kind is de bron van wijsheid, van bewustzijn, enz., heeft dat kind te aanvaarden. Maar zodra dat kind in een redelijk verzet kan komen hier tegen en een andere wijsheid als groter daarnaast zet, is het geen ongehoorzaamheid. Het kan verschil van mening zijn. Maar dan is het geen ongehoorzaamheid, wanneer dat kind een andere richting uitgaat.

Gehoorzaamheid is een probleem voor deze wereld. En het is altijd een probleem voor elke mens in zich; voor elke geest zelfs. Want steeds weer zijn er, die ons bevelen geven, die ons wetten opleggen. Steeds weer zijn er, die ons vertellen, hoe wij moeten leven. En daarom is het goed, dat wij in ons dragen een Rechter, die groter, die sterker en

en wijzer is, dan al hetgeen buiten ons leeft; de Kracht in ons.
En daarom wil ik deze korte meditatie besluiten met het volgende:

Men zei mij: De gehoorzaamheid
Is kracht vanuit de eeuwigheid,
In mensenhart geboren.
Ik was gehoorzaam, maar mij dreef
Het ongeluk, als steeds tevoren.

Men zei mij: "Ziet, dit is de wet",
Zó zult gij voortaan leven
Zó is het doel van 's mensen zijn gezet
En daarnaar zult ge streven.

En in mij bleef het ongeluk,
Aan wetten brak mijn streven stuk.

Toen zei het mij: Gehoorzaamheid,
Is 't horen van de hoogste Kracht,
Opdat in mij, door mij altijd
De Wil des Hoogsten wordt volbracht.

En ziet, de wetten braken stuk
Aan mijn gehoorzaamheid,
En in mij klinkt nu luid de stem
Van Kracht der Eeuwigheid.

En daarmee, vrienden, zullen wij deze bijeenkomst gaan besluiten. Het zal mij een waar genoegen zijn om meerdere malen met U te kunnen mediteren. Ik mag van onze zijde uit deze bijeenkomst geslaagd noemen. En ik heb dan de verwachting, dat we binnenkort verder zullen kunnen gaan, dan op het ogenblik mogelijk was.

Ondertussen U allen gewenst: een prettige Zondag, een zonnig bestaan en inzicht in de werkelijkheid.

Goeden middag.